

La sensació quan vam conèixer Alain Vigneau era d'estar enfront d'un savi, que ha viscut molt, ha sofrit molt i es riu de quasi tot. Vos presentem a Alain Vigneau, un pallasso

extravagant i el seu últim espectacle "Caravan", un homenatge a tots els xiquets desfavorits del món.

Com es presenta en tu, l'oportunitat de ser Clown i viure com a Clown?

Abans de ser Actor jo era pastor a França i un dia vaig decidir que me n'anava a Granada a fer mim. Ho vaig vendre tot (les cabres, ovelles, el tractor...) i a l'any estava fent Gigi (Momo) en una companyia teatral. Quan un té les coses clares, la vida t'ajuda i sorgeixen les oportunitats.

Després em vaig vendre a Castelló, vaig estar amb el Teatre de la Resistència. Després va haver-hi una desviació, ser Clown és la meua teràpia. Esta clar que per a ser Clown fa falta un material, una potencialitat. La vida ha sigut la meua escola, així com els nou mesos dins del ventre de ma mare. Abans de ser Clown vaig ser mim de cara blanca, però per concepte estas limitat per la veu, així que em vaig posar el nas de pallasso, el pallasso clàssic és tendre, innocent, cándid, jo no tinc molt d'açò, així que me la pinte i puc utilitzar la tècnica del mim i pantomima, combinar el joc actoral i respectar el ritme, l'escolta, etc, amb la llibertat del pallasso. Per això la meua companyia s'anomena L'EXTRAVAGANTE, perquè si ja ets extravagant que et van a dir, jugues amb moltíssima llibertat i eixa és la meua teràpia, la meua forma de fer.

Parla'ns de la teua experiència en Pallasos Sense Fronteres.

Això de ser sense fronteres és molt bonic però les fronteres són difícils de llevar, no hi ha pallasos o motges o arquitectes sense fronteres, hi ha persones sense fronteres. Jo porte anys de creixement personal, de teràpies, etc, i encara tinc fronteres. A més, no cal creuar el toll, jo sóc pallasso d'honor de la comunitat gitana i tampoc fa falta anar-se'n molt lluny per a veure misèria.

El pallasso és l'actor que pot tocar més el cor, és un personatge que pot dir moltes coses perquè té la llibertat per a fer-ho, a Guatemala vaig estar en un lloc on era la primera vegada que es reunien per a alguna cosa que no tinguera res a veure amb la política, i el valor d'un somriure quan estàs al mig del no res, amb xiquets que no tenen res, més que patiment, que

han assassinat als seus pares o germans és molt, molt valuosa. Tinc una consonància de freqüència amb eixos xiquets per la meua història personal.

Qualsevol actor pot anar-se'n a projectes de Pallasos Sense Fronteres?

Abans era possible però ara es demana que siguin pallasos anteriorment i amb experiència abans d'anar-se'n a qualsevol expedició.

♦ El pallasso Alain Vigneau

Què pretens amb el teu últim espectacle?

En "Caravan" els tres primers minuts impacten, hi ha un text i fotos que parlen de la realitat del món, de fet és una dedicatòria a tots eixos xiquets que no tenen res. "Caravan" és un espectacle familiar, no obstant venen molts adults i eixen amb un punt, per què? Perquè es toca el cor i tot el món respon, tots tenim cor, tots sofim i tots necessitem amor. El pallasso és un personatge que et permet fer açò, arribar als cors i ho pots fer des de xiquets de 2, 3 i 4 anys fins als 90, és com una teràpia de grup. Fa poc a Xiva, volia troure a una senyora i com li feia vergonya em manava al seu fill xicotet que estava al costat, ella estava bloquejada, li vaig dir, vosté és la major, no em mane al xiquet, no pot tindre més por que ell, ella va canviar el xip i al final de l'espectacle ens vam donar l'enhorabona, a mi per l'espectacle, a ella, per haver superat la seua por, per enfrontar-se.

Quan faig sessions amb xiquets molt

xicotets (2, 3 anys), els seus professors se sorprenen que es queden cinquanta minuts "clavats", sense moure's, xiquets amb problemes que reaccionen fenomenal i que al final de l'espectacle vénen i et conten les seues coses, et toquen el nas pintat, la roba, et volen besar i tot açò és per eixe personatge, els xiquets no saben molt bé si el pallasso és bo, si els va a raptar, menjar o els va a donar alguna cosa, no saben el que va a passar, per açò és tan efectiu.

Pel que contes, el teu treball es centra en poder ajudar als altres, és una teràpia per a tu i els altres a través del món del Clown.

Si, el Clown és un personatge que correspon a una part de la nostra personalitat, tots vam portar un Clown, tenim una part humorística, un donar-li la volta a la truita, però hi ha moltes maneres de treballar el Clown, depenent de la personalitat de cadascun i en funció d'açò t'encamines, però sobretot és una recerca. Jo treballo molt amb improvisació i depens de com estes tu i del públic. T'obris a una percepció nova, és com una cebra, consisteix a anar pelant capes fins a arribar a les més profundes buscant sempre alguna cosa, jo intente anar fins on em puc permetre, fins on arriben els meus límits.

Si volen saber una miqueta més sobre "Caravan" i el seu autor, podeu visitar la seua pàgina en: www.terra.es/personal8/alain.vigneau